

زخم‌های بزرگ تابوت‌های کوچک

رابیندرانات تاگور، شاعر و فیلسوف هندی شعر کوتاه و مشهوری با این مضمون دارد: «هر کودکی با این پیام به دنیایم آید که خداوند هنوز از انسان ناامید نشده است.» بر پایه جهان بینی این پیشوای بنگالی، هر کودک نه هدیه، نه امانت و نه امتداد دهنده نسل بشر، بلکه کسی است که می‌تواند جهان را جای بهتری کند. اما برخلاف تصور ابتدایی، منظور تاگور، سرنوشت خطاطی شده بر پیشانی یک نوزاد و روزهای برومندی و توانمندی‌اش نیست؛ خود همان نوزاد است؛ ضعیف‌ترین و بی‌دفاع‌ترین مخلوق، آن هم در نیازمندترین حالت انسانی‌اش که بالبخند و شگفتی به دنبال کشف جهان است. این روزها تصویر و سخنان دردمند و دردناک «آرتین» که روی تخت اورژانس در خودش گلوله شده، در شبکه‌های اجتماعی دست به دست می‌شود. تصویر کودکی که در آغوش مادرش — که امن‌ترین جای جهان بود — تیرباران شد. تصویر وهم انگیز کودک یک ساله «بی‌نام» که احتمالاً هنوز زبان باز نکرده بود و... جهان به اندازه جای خالی این کودک‌ها، جای دهشتناک‌تری می‌شود